

متن پرسش

سلام خدمت استاد محترم: نکته ای سالهاست برایم سوال است و این است که منازلی که در سلوک الهی هستند آیا یکی هستند و همه باید به آنها برسند یا هرکس منزل مخصوص خود را دارد. یعنی مثلا ما یک مقام فنا داریم که همه باید به آن برسند یا هرکس فنای مخصوص خودش را دارد؟ مثلا عنداللهی شدن و قرب خدا یکی است یا هرکس قرب مخصوص خودش را دارد؟ چون همیشه فکر می‌کنم بسیاری از مردم از جمله خود من استحقاق قرب و لقا و عنایت و فنا و بقا و سایر کمالات را نداریم و مخصوص انسان های بزرگ است. سوال دوم این است که من دلم به بهشت و حور و قصور راضی نمی‌شود و دوست دارم به جنت لقا برسم آیا در حد خودم می‌توانم به آن برسم یا مخصوص اولیای خاص الهی است؟ و سوال سوم من اینکه آیه شریفه ی «یا ایته‌ا النفس المطمئنه ارجعی ....» خطاب خداوند به شخص خاصی است یا امکان دارد به آدمهای معمولی هم این خطاب برسد و به اطمینان و بهشت لقای الهی نائل شوند؟ ممنونم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. می‌توان گفت در بستر شریعت الهی هرکس در مسیر خودش به سوی خدا می‌رود، ولی در بستر شریعت الهی. ۲. وقتی انسان تنها به خدا نظر داشت، به خدا می‌رسد. ۳. هرکس توانسته باشد با توکل به خدا نگران هیچ قدرتی در این عالم نباشد، به مقام نفس مطمئنه نایل می‌شود. موفق باشید